Pěstitelé růží – část první

Zdeněk Záhora

//

Arthur Skeeth je kapitánem malé nákladní lodi. Nejraději pracuje sám, ale poslední dobou se na jeho lodi vyskytuje víc lidí, než by mu vyhovovalo. Momentálně putují čtyři... nebo pět, to záleží na úhlu pohledu. Jeden (nebo dva) z nich jsou jen cestující. Jejich cílem je malá planeta na periferii galaxie - Embo-Ur.

//

Ticho, které se rozléhalo lodí bylo balzámem pro uši Arthura Skeetha. Přemýšlel, proč vůbec najal předminulou sezónu Harkkeho? Ten velký, a musí se přiznat, nijak osvícený muž byl neohrabaný a na lodi dělal neskutečný rámus. Arthur se zahleděl na okna lodi, jakoby dokázal prohlédnout temné pláty, a bez monitorovacích systémů spatřit ostrou záři hvězd. Mohl by zapnout projekci vnějšího prostoru, ale stejně by uviděl jen nekončící rudo šedý povrch Ban Ceneramu, největší díry v okruhu několika soustav. A hlavně... by tím porušil ty krásné vlny ticha.

Na rameno mu dopadla čísi ruka. Vyskočil z místa kopilota a marně tahal pistoli z pouzdra, které bylo pevně sepnuté silnými magnety.

„Arthe! To jsem jenom já.“ řekl ten někdo nevinným ženským hlasem. „Slečna Vontanová.“

Na její sladký úsměv odpověděl zavrčením a nadával si na svoji nepozornost. Kdyby tady byli jen oni tři, tak by se tolik nezlobil, ale na palubě jsou pasažéři. No, dalo by se říct pasažér, ale zabírá dvě postele.

„Hm... hm, co kdyby to byl náš malý Issac, nebo Olmov? Arthe?“ ptala se uštěpačně Vontanová. „Napadlo tě to?“

„Ryveen, vytrhla jsi mě z přemýšlení o Harrkem. Dělej někdy alespoň setinový randál, jaký dělá on a nechoď mi po lodi jako duch.“ zamával jí vztyčeným prstem před očima. „A příště, až na mě budeš otvírat svou zlomyslnou pusu, přidej k tomu *pane* nebo *kapitáne*! Jinak tě nechám na nějaké opuštěné planetě, kde se budeš muset starat o opice.“

Ryveen Vontanová se zaškaredila: „Raději tam, než se tady starat o jednu skoro mrtvou a druhou uřvanou gorilu ... *pane kapitáne*.“

Arthur se zatvářil kysele. Ryveen byla jediná, se kterou se nedokázal hádat. Vždycky měla nějakou lepší, uštěpačnou odpověď, kterou ho srazila na pomyslné dno rétorických schopností. Jednoduše z něj dělala idiota a bavilo jí to. Tu skoro mrtvou gorilu jí nedaruje.

„Ty sběhlá lodní kryso! Jsem jen o pár sezón starší, a ty ze mě děláš starocha.“

Kdyby byla konstrukt, poznal by, jak se přepnula do svůdného módu. Boky se jí zhouply, břicho se napjalo, nohy se vyzývavě nahnuly a hlavně hruď a *dálky* v mezihrudí se zvětšily a prodloužily. Hlava čněla vzpřímeně a zdálo se mu, že i pleť náhle dostala zářivější barvu. Ale ty *dálky*...!!

„Odstup duchu!“ pronesl obřadným hlasem, až se zasmála.

„Tyhle zbraně jsou na mé lodi zakázané.“ pokračoval a zakrýval si výhled. Jen mezi palcem a ukazováčkem stále viděl ... *dálky*. „Ještě jeden krok a zastřelím tě.“

Ryveen udělala poslední ladný pohyb a vyskočila z role svůdnice do role nehezké

ženské, sedící ve špinavé kombinéze s vysokým drdolem na hlavě.

To bylo o fous. Zastřelil by ji. Slib je slib a ten se nesmí porušit. *Ach Mirriell... síly mi v tomhle směru docházejí*.

Ona seděla v křesle pilota a on v jednom z křesel kopilotů. Netrvalo dlouho a můstek zaplavily vlny ticha, které vyvolávaly zvuky nitra na povrch. Slyšeli svůj dech, každé mrknutí oka, vrzání jejích kloubů, když hýbala nohama.

„Stejně mě zajímá," začal do ticha Arthur. „, co by jsi udělala, kdybych podlehl." Nehledě na to, ze by ležela mrtvá na podlaze.

Ryveen se zamyslela jen na krátkou chvíli.

„Používala bych tě jako osobního otroka a stejně bych ti nic nedovolila... *kapitáne*."

Usmál se a nespustil pohled z tmavých plátu na přídi lodi. Určitým způsobem je to vždy úleva. „Co Harkke? To by byl taky tvůj *osobní otrok*?"

„Harkke? Copak to nevidíte kapitáne?" ptala se s překvapeným výrazem, který se odrážel od plátů lodi až k Arthurovi. „Harkke už *je* mým otrokem."

Arthur se zasmál a Ryveen se přidala. Smáli se tomu, že to nebyla pravda, protože pokud by byla, taky by ji zastřelil. Velel tady on.

Nemám tušení, proč jsem ji vůbec minulou sezónu zaměstnal. Já vím, tři hlavy ví víc než jedna (mimo tu Harkkeho), tři zbraně víc střílí a tři páry rukou unesou víc nákladu. Nejraději však pracoval sám, tak proč tohle?

Napadlo ho jediné ... *Mirriell*.

Arthur Skeeth, Ryveen Vontan a Harkke Marris. Jenom tři lidi (jedno-lidi) vládli té malé nákladní lodičce. Její bojové úpravy si pravděpodobně udělali sami. Plátování bylo odfláklé, vnější i vnitřní. Cívky síťového pole využívající silnou jadernou interakci pracovali stěží na pět procent svého potenciálu. O hlavních i vedlejších zbraních nemohlo být ani řeč.

Issac Olmov se zahleděl znechuceně na strop svýma čtyřma očima. Po dvou v každé místnosti dvou kajut, které mu přidělil kapitán.

Posádka ho maximálně vytáčela svojí bezbřehou zabedněností. Nikdy neviděli člověka (dvoj-člověka). Na kterékoli planetě soustavy Imper by jednoho potkali. Sakra, stačí dost těl a implantované přenašeče a může se člověk stát doslova městem. Takový humbuk, který ztropili kvůli nejprimitivnějším zásadám meta-bytostí ještě nezažil.

Ještě pár dní a vybouchne vztekem při jedné z večeří. Na hnusné vesmírné jídlo je zvyklý, ale fakt, že ho oslovují zvlášť Issac (pro jedno tělo) a zvlášť Olmov (pro druhé), mu vařil krev v obou organizmech. Zlatý hřeb večera je zábava pro celou posádku, ve formě hádání a sázek, které tělo je Issac, což lze poznat podle konstelace jizev na jeho těle... *to už je vrchol!*

Issac Olmov dal ruce na stěnu dělící jeho kajuty a cítil ji z obou stran. Na chvíli se oddal divokým představám o pocitech meta-člověka o desítkách... stovkách těl, tisíců očí a o milionech vjemů za sekundu. Ta myšlenka ho nadchla natolik, že si musel sednout.

Issac přešel zpět do jedné místnosti. Dvě těla pevně oddělená stěnou jsou zajímavou zkušeností, ale je to značně nepohodlné.

Lehnul si. Jedním tělem na postel, druhým na studenou podlahu.

Kapitán, voják a špión. *Pěknou posádku tady má.* napadlo ho. Arthur, Harkke a Ryveen. Ta ženská představuje problém, ti dva břídilové nikoli. Slečna Vontanová... ať už použije jakékoli křestní jméno, má neuvěřitelně bohatý spis, který byl schován v jeho zavazadle spolu s tenkými sešity ostatních dvou. Zaplatil za ně královskými penězi.

Znovu se zadíval na strop lodi a zhluboka nasál její pach. *I přes to všechno je ideální.*

„Večeře! Večeře!“ zapištěl komunikátor lodi, přednastaveným hlasem otravného papouška. Zřejmě další z vtipných vtipů posádky lodi.

Ale co, než doletíme na Embo-Ur, budou dávno mrtví. Uklidňoval se Issac Olmov ve svých dvou hlavách (ale jen v jedné mysli) a se zaťatými zuby obešel krákající komunikátor... dvakrát.

„Co si myslíš o Izákovi?“ promluvil Harkke.

Oba dva stáli ve zbrojnici a v tlumeném světle se kochali pohledem na vyrovnanou řadu pušek, pistolí, nožů a ostří různých velikostí a dalších mnohem exotičtějších zbraní. Bílý landerský Metač, tenká Sutteská kulovnice, malý černý Nábojník a zapomenutá Trojbodovka z Ban Ceneram, to byli nejvzácnější kusy.

„Harkke, mám pocit, že tahle tvoje sbírka je to nejcennější, co na lodi máme.“ řekl Arthur zamyšleně.

Harkke šťastně zamrkal. „Dokonce cennější než celá loď.“ pokračoval Arthur a v hlavě už všechny zbraně přiřazoval k potencionálním kupcům z různých planet.

„To si vážně myslíte?“ ozval se Harkke. „Víte, kapitáne, mluvíte mě z duše!“ řekl a poplácal Arthura po zádech až se zakymácel. Arthur se zamračil na Harkkeho, který očividně nepochopil jeho úmysly.

„Pardon kapitáne.“ omluvil se, když viděl jak se Arthur tváří.

Chvíli stáli a dál se kochali výběrem zbraní. Jeden obdivoval funkčnost, druhý odhadoval jejich cenu. Harkke sebou stále hýbal, popotahoval, odkašlával si a vůbec nenechal prolétnout ani jednu vlnu ticha.

„Víš co si myslím?“ povzdechl Arthur. „Že Issac je ten, který má jizvu ve tvaru pyramidy, je hubenější a má pokleslejší ramena.“

Harkke vypadal zamyšleně: „Mate mě, že maj stejný ksichty.“ pronesl vážně.

„Issac byl předlohou. Nikdo nemůže mít tam mizerně nasazenej nos, jako Olmov.“ řekl Arthur a natáhl se po Trojbodovce.

„Funguje ještě?“

„Jasně! Všechny fungujou, ale zrovna tahle je k ničemu. Neprorazí ani nejtenčí podkožní pláty, natož třídu B nebo A. Stačí se trefit alespoň dvěma šipkama a cíl jde k zemi.“ zazubil se Harkke. „Pustí to do něho tolik šťávy, že v něm žádný nezůstanou, kapitáne...“

Arthur ji potěžkal v ruce a vyměnil ji za standardní pistoli K6. Trochu krkolomně, ale přeci jen zapadla do pouzdra u pasu a magnetické spony se sepnuly. „Půjčím si ji.“

„Klidně kapitáne, ale noste sebou ještě jednu“ podal mu zpátky K6ku. „Pro jistotu.“ dodal.

Ryveen seděla na bedně v nákladovém prostoru a studovala lodní záznamy z terminálu na stěně. Issaca Olmova naložili na Imperu II, středně velké planetě stejnojmenné soustavy. Tam dovezli zásilku kovů. Dál, protože Olmov zaplatil velice štědře, poplují na Embo-Ur.

To je skoro přes celou provincii. napadlo ji.

„Hej!“ ozval se Arthur za jejími zády. Tentokrát ho neslyšela přicházet, byla moc zabraná v číslech a datech.

„Arthure, co chceš?“ vyštěkla.

„Ty si čteš lodní záznamy?! Kdes sebrala heslo?“

Ryveen se zatvářila: „Měl jste ho skoro třetinu sezóny přilepené vedle hlavního terminálu v pilotní kabině, *pane kapitáne*.“

„Hm...“ zamračil se. „To je pravda a kam se podělo?“ snažil se nevyjít s téhle debaty zase jako idiot.

„Oddělala jsem to, vždyť tu máme pasažéry a kdo ví, jestli by po prvním dni na palubě neřídil loď někdo jiný. Nechal by nás uškvařit jen pomocí regulátoru topení.“

„Slez z té bedny Ryveen, budeme ji vykládat.“ přikázal a nerad jí dal z pravdu. „Zastavíme na planetě Bartus, nějaká místní armáda potřebuje léky.“ ukázal na bednu pod pozadím slečny Vontanové. „Tyhle jsou naše, ale máme rezervní.

„Válka?“ zeptala se lhostejně.

„Boje o území, zcela interní. O vládu v jakési radě. Tři strany bojují už několik let.“

„Které z nich dopravíme zboží?“

„Té, která nabídla nejvíc peněz... slezeš už?“

Zavrtěla hlavou a uskočila před ránou do žeber.

Harkke postával v chodbě spojující společnou místnost a nákladový prostor. Za pár chvil přistanou na planetě Bartus. Ne přímo na povrch, ale na jednu ze tří orbitálních stanic.

Ze společné místnosti vyšel Issac, Olmov a Ryveen. Šly mlčky.

„Vontanová!“ zavolal na ni. „Dovedeš si představit jaký by to bylo s těmahle dvěma v posteli?“

Issac se otočil a uvažoval, kterým hlasem mu vynadá, ale raději zavřel obě ústa a odkráčel do svých kajut.

„Hm...“ přistoupila k Harkkemu ladně Ryveen. „Asi by to bylo jako s normálními muži, akorát by to skočilo ve stejnou chvíli.“ řekla způsobem, který mu připomněl, že stojí velmi blízko. „To víš, má dvě těla, ale jen jedno vědomí...“

Styl mluvy a pohybů těla, které na něj použila ho donutili na sucho polknout a bezmocně zírat na to jak mizí v boční chodbě.

Přistáli, vyložili náklad a dostali zaplaceno. Issac Olmov silně protestoval proti jakékoli zastávce, ale obchod je obchod. Když mu Arthur nabídl, aby vystoupil, ztichl. Nic na tom neměnil fakt, že ještě nepřistáli.

Cena kterou jim nabídli byla desetkrát větší než ostatní frakce na planetě. Bylo jasné, kdo tuhle válku asi vyhraje. Těsně před odletem se s nimi spojil jakýsi muž, Claavin Hurak s nabídkou. Mnoho peněz za krátkou cestu jen se dvěma zavazadly. Shodou náhod chtěl taky na Embo-Ur, stejně jako jejich první pasažér.

Přijali nového cestujícího i přes dvojnásobné remcání Issaca Olmova a bez čekání mohli odstartovat. Kolem planety Bartus se pohybovala jen jedna další loď a ta nepotřebovala odletět. Ve skutečnosti na stanici přistála o hodnou chvíli před lodí Arthura Skeetha a nabídli finanční podporu jedné z orbitálních stanic. Ohromné peníze ke koupi léků by ta stanice nikdy nedala sama dohromady, proto s radostí přijali cizince, který to za ně zaplatí. Z té jediné lodi, která dokovala blízko stanice, přiletěl modul a v něm byl právě Claavin Hurak. Malá Arthurova nákladní loď s pasažérem Issacem Olmovem přistála přesně tam, kde čekal tento budoucí cestující se dvěma zavazadly, jedním malým a jedním velkým...

//